

Saksnummer	Utvalg/komite	Dato
179/2022	Fylkesrådet	08.06.2022

Innspill til Opptaksutvalget for høyere utdanning

Sammendrag

Et regjeringsoppnevnt utvalg, ledet av Marianne Aasen, har fått i oppdrag å foreta en helhetlig gjennomgang av regelverket for opptak til høyere utdanning. Dagens regelverk ble fastsatt i 2007, og det har etter den tid blitt gjort flere endringer og tilføyelser som gjør at regelverket nå er uoversiktlig og lite helhetlig.

Utvalget har bedt om innspill til viktige områder knyttet til inntak, i form av konkrete spørsmål som behandles i saken. Spørsmålene knytter seg blant annet til kvalifisering for høyere utdanning, rangering av søkere og organisering av inntak.

I innspillene er det gitt støtte til at treårig studieforberevende utdanningsprogram og påbygning etter yrkesfaglig utdanning fortsatt skal være hovedveiene inn til høyere utdanning. Det er også fokusert på at voksne uten formalutdanning fremdeles skal ha veier inn i høyere utdanning, dette er spesielt viktig i framtidens samfunn der det forventes behov for påfyll av kompetanse og rekvalifisering.

Bakgrunn

Hvert år søker over hundre tusen personer seg til høyere utdanning, og det er grunn til å forvente at stadig flere, både unge og voksne vil ønske høyere utdanning framover.

Utdanningsvalg er et av de viktigste valgene vi gjør i livet og både videregående opplæring og høyere utdanning har et ansvar for at de som søker seg til høyere utdanning kan ta gode og informerte valg. Alle skal ha like muligheter til å ta høyere utdanning og valg av utdanning skal styres av evner og ønsker, ikke av sosial bakgrunn

Regjeringen er opptatt av at høyere utdanning skal bli mer tilgjengelig for de som skal fylle på sin kompetanse, noe som kommer fram i Stortingsmeldingen *Kompetansereformen – Lære hele livet (14, 2019-2020)*. Det ønskes også at en mer bevisst politikk for hvilke internasjonale gradsstudenter vi ønsker å tiltrekke oss. Dette er fokus i Stortingsmelding 7 (2020–2021), *En verden av muligheter – internasjonal studentmobilitet i høyere utdanning*

Det er også sentralt at kjønnsbalansen og mangfoldet i arbeidslivet blir bedre.

Opptaksregelverket skal bidra til at målene beskrevet over nås, men opptaksforskriften ble i

hovedsak fastsatt allerede i 2007. Det har i etterkant blitt gjort flere endringer i forskriften for å tilpasse ulike behov, noe som har gått ut over helheten i regelverket.

Regjeringen oppnevnte i april 2021 et utvalg som skal foreta en helhetlig gjennomgang og vurdering av regelverket for opptak til høyere utdanning, ledet av Marianne Aasen. Fylkesdirektør for Utdanning og kompetanse i Nordland fylkeskommune, Nina Ellingsen Høiskar, er oppnevnt som et av medlemmene i Opptaksutvalget.

Utvalget skal komme med sine anbefalinger til Kunnskapsdepartementet om hvordan vi kan lage et forståelig og fleksibelt opptaksregelverk, som ivaretar søkerens rettssikkerhet og som kan tilpasses fremtidens høyere utdanning og den teknologiske utviklingen. Utvalgets arbeid skal resultere i en norsk offentlig utredning (NOU), som skal leveres Kunnskapsdepartementet senest 1. desember 2022.

Nordland fylkeskommune er – sammen med andre interesserte aktører – invitert til å sende inn innspill til opptaksutvalget knyttet til hvilke utfordringer vi ser ved dagens regelverk. Innspillsfristen er 31. mai.

Problemstilling

Dagens regelverk, opptaksforskriften, ble i all hovedsak fastsatt i 2007. Siden 2007 er det gjort flere endringer for å tilpasse reglene til ulike behov. Endringene i regelverket har gått utover helheten, og dagens opptakssystem framstår derfor som komplekst og fragmentert. Dessuten medfører den harde konkurransen om noen studieplasser betydelig utilsiktede virkninger.

Opptaksutvalget skal foreta en helhetlig gjennomgang og vurdering av regelverket for opptak til høyere utdanning. I dette arbeidet ønsker de tilbakemeldinger fra alle interesserte aktører som universiteter og høyskoler, arbeidslivs- og interesseorganisasjoner, fylkeskommuner, brukerorganisasjoner og andre om hvilke utfordringer som ses ved dagens regler for:

- (1) kvalifisering
- (2) rangering
- (3) organisering i høyere utdanning

Innenfor de tre hovedområdene stiller utvalget en rekke spørsmål knyttet til dagens praksis og endringsforslag.

Drøfting

Opptaksutvalget har bedt om innspill knyttet til tre hovedområder, og i drøftingen behandles en rekke spørsmålsstillinger innenfor hvert hovedområde.

Kvalifisering

Den vanligste veien inn i høyere utdanning er i dag generell studiekompetanse (GSK), som bygger på bestått treårig videregående opplæring. I tillegg til fullført og bestått videregående opplæring kan søkere oppnå GSK på noen andre måter, for eksempel gjennom 23/5-regelen eller ved fullført ett års høyere utdanning eller toårig fagskoleutdanning. Noen studier kan i særskilte tilfeller gi unntak fra kravet om GSK hvis søkere har annen relevant kompetanse. Søkere som fyller 25 år eller mer i søknadsåret og som ikke har generell studiekompetanse, kan

søke opptak på grunnlag av realkompetanse.

Utvalget ber om vurdering av følgende spørsmål:

Er det noen av dagens alternative måter å oppnå GSK på, som bør endres eller fases ut?

Utvalget mener at hovedmodellen for opptak til høyere utdanning fortsatt bør være bestått treårig videregående opplæring, enten studieforbereende eller yrkesfag med påbygning til generell studiekompetanse. Denne veien forbereder elevene på høyere utdanning.

De vanligste variantene for å oppnå generell studiekompetanse (GSK) uten å ha gjennomført treårig studieforbereende utdanningsprogram er 23/5-regelen, toårig fagskole eller gjennomført og bestått et år høyere utdanning (60 stp). Disse variantene gir kvalifikasjon til inntak på hele bredden av studier som har GSK som inntaksgrunnlag.

Særlig 23/5-regelen er relevant for mange voksne søkere som av ulike grunner ikke fullførte videregående opplæring i ungdommen. 23/5-regelen gir en kortere og dermed samfunnsøkonomisk mindre kostbar vei inn i høyere utdanning for denne gruppen. At det er mulig å for voksne å skaffe seg GSK på kortere tid, er også viktig i forhold til motivasjon.

Fagskole og UH-studier bør fortsatt gi uttelling også i forhold til kvalifisering til UH. Dersom disse utdanningene ikke gir slik uttelling, kan de oppleves som blindveier i utdanningsløpet, noe som igjen kan føre til at færre søker f.eks. fagskoleutdanning. Dette er gode utdanninger som er etterspurt i arbeidslivet, bl.a. fordi de verdsetter og vektlegger praksis i større grad enn de fleste UH-studiene.

I motsetning til for de alternative veiene skissert ovenfor, så gir ikke Y-veien GSK, men enkelte yrkesfaglige utdanninger på videregående nivå (fagbrev/svennebrev/yrkeskompetanse) gir adgang til noen nærmere spesifiserte, faglig relevante UH-utdanninger, primært ingeniørutdanning. Ingeniører som har gått via Y-veien, er etterspurte i arbeidslivet pga. kombinasjonen av praktisk og teoretisk kunnskap. Dette er en vei som bør beholdes. Spørsmålet er om det også bør vurderes om den kan utvides til også å gjelde andre fagområder som et godt alternativ for mange som i dag tar påbygging etter fullført fagbrev.

Utvalget mener at det fortsatt bør finnes veier inn i høyere utdanning for de som ikke har bestått videregående. Problemstillingen her er at søkerne i ulike grader har faglige forutsetninger for å gjennomføre studiet. De enkelte studiestedene vurderer realkompetansen til den enkelte søker. Denne ordningen er spesielt viktig for voksne søkere, men det er samtidig viktig at de som tas inn har faglige forutsetninger for å gjennomføre.

Realkompetansevurdering er ressurskrevende og i stor grad skjønnsbasert. Det kan føre til at regelverket blir praktisert ulikt i ulike deler av landet med fare for at kvalifiseringen til UH ikke oppleves som rettferdig for søkere i denne kategorien. Et argument for å gi mulighet for kvalifisering via realkompetansevurdering, er at det dermed blir mulig å gi uttelling for relevant kompetanse som ellers ikke ville blitt vektlagt. Mange av de som i dag kvalifiseres via realkompetansevurdering, er antakeligvis også i målgruppen for 23/5-regelen og kan bruke det som en alternativ vei inn i UH. Dersom man vurderer å innføre en form for kvalifiserende prøve for UH-opptak for søkere som mangler GSK, så vil også en slik prøve kunne være et alternativ for denne gruppen.

Hva mener dere om å innføre en standardisert kvalifiserende prøve som et supplement eller en erstatning for søkere som ikke har GSK fra videregående opplæring?

Utvalget beskriver en pilot som utarbeides i Sverige i form av en kvalifiserende prøve for å kvalifiseres til høyere utdanning. Ved å bestå en slik prøve vil søkere kunne dokumentere sin realkompetanse, og også få en trygghet for at de er kvalifisert for det studiet de har søkt. Samtidig kan en slik opptaksprøve gjerne bli for lite åpen, og begrense muligheten til å få uttelling for realkompetansen, noe som kan medføre behov for å utarbeide flere ulike kvalifiseringsprøver.

For unge søkere kan en slik kvalifiseringsprøve kan gjøre veien kortere for dem som av ulike grunner ikke fullfører videregående opplæring til GSK. I stedet for å bruke tid ressurser på å ta opp eksamener i ulike fag for å oppfylle vitnemålskravene, kan disse fokusere på å bestå en mer omfattende prøve som kvalifiserer for høyere utdanning. Mange elever ender i dag opp uten vitnemål fordi de ikke klarer å bestå enkeltfag, fag som ofte kan være mindre relevante i forhold til aktuelle studier. For disse vil muligheten for å kunne ta en kvalifiserende UH-prøve kunne være et mye bedre alternativ enn å måtte ta opp fag de sliter med, og som de gjerne kan ende opp med å stryke i på nytt og på nytt. Man kan for eksempel bli en dyktig sykepleier selv om man ikke klarer å bestå tysk.

En fare med et slikt kvalifiseringstilbud er at en del elever kan ende opp med å skyve problemene foran seg. UH-prøven blir da en «ny sjanse», og når motivasjonen daler, som den ofte gjør for noen elever når videregående skole nærmer seg slutten, kan fristelsen til å «slippe taket» bli større dersom eleven vet at det er enda en sjanse etter eksamen/vitnemål.

Har bruken av spesielle opptakskrav i UH konsekvenser for videregående opplæring?

Spesielle opptakskrav (særlig krav knyttet til realfagene) påvirker først og fremst elevenes fagvalg i videregående skole. Det er en generell mangel på realfagskompetanse i samfunnet og et uttalt politisk mål både nasjonalt og lokalt at flere elever velger fordypning i realfag.

Realfagene oppleves normalt mer krevende enn andre fag i videregående, og uten spesiell motivasjon i form av ekstrapoeng og spesielle opptakskrav til en del studier, er det stor sannsynlighet for at færre elever ville valgt disse fagene. Selv om mange elever i videregående ikke vet hva de ønsker å studere etter videregående, så velger likevel en del realfag for på den måten å holde mulighetene åpne. En del av disse elevene finner i løpet av videregående ut at realfag er interessant og ender opp med å studere dette videre. Uten de spesielle opptakskravene er det sannsynlig at en del av disse ikke ville valgt realfag, men heller fokusert på fag som gir større sannsynlighet for gode karakterer. På den måten kan samfunnet miste potensielle framtidige realister som samfunnet har stort behov for.

Dersom færre elever velger realfag i videregående på bakgrunn av at spesielle opptakskrav fjernes, så vil mange videregående skoler komme i en situasjon der det ikke er ressurser til å tilby en tilfredsstillende bredde av realfag. I dag fører de spesielle opptakskravene til at de fleste videregående skoler tilbyr fagene R1+R2, KJ1+KJ2 og FY1. Uten spesielle opptakskrav vil nok flere mindre skoler kutte i dette tilbudet, noe som vil svekke den grunnleggende realfagskompetansen i samfunnet og tilgangen på søkere til realfagsstudier ytterligere.

Samtidig så er det en utfordring at hele 38 % av studiene gjennom Samordna opptak har

spesielle opptakskrav. Dette er også bemerket som en utfordring i Lied-utvalgets rapport. For det første fører de spesielle opptakskravene i svært mange studier at ungdom i tidlig alder må bestemme retning, for det andre så vanner det ut ordningen med generell studiekompetanse.

Kan spesielle opptakskrav erstattes av en form for forberedende år, tilsvarende basår-ordningen i Sverige?

Det er i dag en praksis med et forkurstilbud til ingeniørutdanningen der forkursstudentene bl.a. får realfagskompetanse tilsvarende opptakskravet til ingeniørutdanning (R1+R2 og FY1). Et mer generelt forkurs/forberedende år som tilbud til personer som ikke har tatt realfag i videregående, men trenger dette på et seinere tidspunkt for å kvalifisere til ulike studier, vil kunne være et godt alternativ til det smalere forkurstilbudet til ingeniørutdanning som finnes i dag. Et slikt tilbud bør da også omfatte kjemifaget (KJ1+KJ2).

Rangering:

Dagens ordning er at studier som har flere søkere enn studieplasser, rangerer søkerne i to kvoter. 50 % av plassene tilbys søkere som er 21 år eller yngre og som har et førstegangsvitnemål fra videregående opplæring. Tilleggs poeng for å velge realfag eller fremmedspråk regnes med i førstegangsvitnemålskvoten. De resterende 50 % av studieplassene tilbys i ordinær kvote, hvor søkerne kan forbedre karakterer og samle ytterligere tilleggs poeng for alder og andre aktiviteter.

Bør hensynet til å få inn unge søkere veie tyngre enn i dag og hensynet til å gi søkere en mulighet til å forbedre rangeringsordningen sin vektet tilsvarende lavere?

Det er samfunnsøkonomisk lite lønnsomt dersom store grupper av godt kvalifiserte ungdommer skal måtte bruke flere år på å ta opp eksamener for å heve et allerede svært godt karaktersnitt fordi de må konkurrere mot eldre søkere med alderspoeng og som har kunnet bruke flere år på å forbedre karaktersnittet sitt. Det bør derfor eksistere en ordning som gir unge rett etter videregående en fortrinnsrett til en andel av studieplassene. I dag er denne andelen 50 %. Muligens bør denne andelen kunne økes noe, men det vil gi konsekvenser som beskrevet under.

På de mest populære studiene (for eksempel medisin og rettsvitenskap) er inntakskravet for søkere uten førstegangsvitnemål så høyt at det begynner å nærme seg taket (70 poeng). Dersom kvoten for søkere med førstegangsvitnemål skulle økes, vil inntakskravet for eldre søkere på en del studier bli nærmest uopnåelig for de aller fleste. Det må også antas at poengkravet vil øke for denne gruppen også på andre studier. Dette er neppe ønskelig, særlig sett i forhold til fullføringsreformen som er ment å gi utvidet rett til å fullføre videregående og til rekvalifisering. Hvis inntakskravene til høyere utdanning for denne gruppen heves vesentlig som følge av mindre kvote, så vil hensikten med fullførings- og rekvalifiseringsretten svekkes. På den annen siden vil en større førstegangskvote medføre at flere unge kommer inn uten å måtte forbedre sine karakterer, og dette vil sikre at unge kommer tidligere ut i et utdanningsløp.

Bør måten skolepoeng regnes ut på endres – ved å innføre en form for vekting av karakterer på vitnemålet?

Vekting av karakterer kan være et alternativ til utstrakt bruk av spesielle opptakskrav. Ved at f.eks. realfagene vektet mer på realfagstudier enn f.eks. samfunnsfaglige studier (og motsatt),

kan det være med på å stimulere elevene i videregående skole til å velge relevante fag og fokusere særlig på å få gode resultater i fag de har interesse for og ønske om å studere videre. Ulempen med vekting kan imidlertid være at fag som er særlig krevende og der det gjerne er særlig vanskelig å få de beste karakterene (f.eks. R2, FY2) velges bort i videregående. Vekting er gjerne bra dersom du har god karakter i et fag som vektet tungt på det studiet du ønsker, men rammer ekstra hardt dersom du ender opp med dårligere karakter i det faget enn i andre fag. Konsekvensen av vekting kan dermed bli at elever som velger de tyngste og mest krevende realfagene kan komme dårligere ut i konkurransen om opptak på realfagstudier der realfagene vektet tungt i forhold til de som velger lettere realfag.

Bør utvelgelsen av studenter til populære studier skje på en annen måte enn å skille på desimaler på allerede høye poenggrenser, f.eks. ved opptaksprøver eller loddtrekning?

En av de store styrkene i det norske opptakssystemet til UH er at det er transparent og oppleves som noenlunde objektivt og rettferdig. Opptakssystemet premierer innsats og kompetanse, faktorer som det i det norske samfunnet i dag er stor grad av enighet om skal premieres. Selv om loddtrekning isolert sett kan anses som rettferdig ettersom alle har like stor sjanse for å bli trukket ut, så vil nok det å se bort fra søkerens karakterer (som antas å gjenspeile innsats og kompetanse) ha liten støtte blant dem som søker høyere utdanning. Å basere opptak på flaks og uflaks vil neppe oppleves som rettferdig. Man kan selvfølgelig tenke seg en hybrid-variant der inntak skjer på grunnlag av karakterpoeng, men der det foretas loddtrekning mellom kandidater som ligger nært inntaksgrensen i stedet for å skille på desimaler. Om dette har noen reell betydning er imidlertid usikkert. Det vil kun være snakk om en svært begrenset gruppe og derfor ha liten betydning for opptak på gruppenivå.

Opptaksprøver brukes jo også i dag på enkelte studier der dette anses som nødvendig (bl.a. kunststudier). Opptaksprøver som innebærer skjønnsmessige vurderinger, herunder også intervjuer med fokus på motivasjon og egnethet, er mindre transparente og mer utsatt for personlige preferanser enn inntak etter karakterpoeng og eventuelle tilleggspoeng etter objektive kriterier. Det er derfor usikkert om utstrakt bruk av opptaksprøver eller intervjuer vil gi større sikkerhet for et kvalitativt godt opptak. Man må også anta at opptaksprøver eller intervjuer vil favorisere enkeltgrupper av søkere framfor andre (f.eks. vil ekstroverte personer som er flinke til å uttrykke seg og framstille seg selv på en fordelaktig måte, kunne antas å bli prioritert foran mer introverte som ikke framstår med den samme selvsikkerheten i slike situasjoner).

Er det viktig at opptaksregelverket gir fordeler til søkere som har fullført VGO på normert tid slik som dagens kvote for førstegangsvitnemål?

Se første spørsmål under rangering. Det kan imidlertid være aktuelt å vurdere om en slik ordning skal være utformet slik den er i dag (jfr. reglene for førstegangsvitnemål) eller om det kan være andre måter å prioritere unge søkere på. F.eks. vil en ren aldersgrense på 21 år uten spesielle krav til førstegangsvitnemål kunne åpne for at også elever som er uheldige og stryker på den siste, avsluttende eksamenen eller som ønsker å bruke et år ekstra for å ta nødvendige tilleggsfag (eks. realfag) for å kvalifisere seg til studier med spesielle inntakskrav, likevel kan søke i kvoten for unge søkere uten tilleggspoeng for alder.

Organisering:

I dagens opptakssystem behandles de fleste søknadene til høyere utdanning automatisk. Det

elektroniske vitnemålet fra videregående oppføring er grunnlaget for behandling. De søkere som ikke har elektronisk vitnemål, behandles manuelt. Det er departementet som fastsetter opptaksreglene for grunnutdanninger, og institusjonene kan ønske større frihet til å fastsette spesifikke inntakskrav.

Bør vi ha et felles regelverk for opptak til alle typer studier?

For størst mulig transparens og for at det skal være mulig for elever i videregående skole å orientere seg i jungelen av studietilbud og inntakskrav, så bør regelverket for inntak være felles i hvert fall for alle offentlige UH-institusjoner. Selv om inntakskravene for ulike studier varierer også i dag, så er de innenfor noen felles rammer som gjelder for studiene. Det er også slik i dag at inntakskravene er tydelig kommunisert (med unntak av noen studier med opptaksprøve) slik at det er enkelt for den som skal søke å sette seg inn i hva som kreves både med hensyn til fag og karakternivå. Dette er en klar styrke ved det norske inntakssystemet for UH.

Det som eventuelt kan vurderes er om den enkelte høyere UH-institusjon ut fra en skjønnsmessig vurdering av kompetanse skal kunne ta inn studenter som ikke oppfyller formelle inntakskrav i de tilfeller der det er ledige plasser på studiet og inntaket utenom inntakskravene ikke fortrenger søkere som oppfyller kravene.

Mange ser til videregående opplæring for å løse utfordringen med at nye studenter får tilbud om opptak kort tid før studiestart. Er det praktisk mulig og/eller ønskelig at vitnemålet til elever i videregående skal være klart tidligere?

Det er ikke mulig med dagens eksamensordning og eksamensperiode å ha vitnemålene klare tidligere enn i dag. Arbeidsbelastningen på skolene som klargjør vitnemålene, er i dag svært stor i perioden etter at eksamenssensuren foreligger for å rekke fristen til Samordna opptak. Dersom videregående skole skal kunne rekke å få ferdig vitnemålene tidligere, må tidspunktet for eksamen forskyves eller eksamensordningen endres. F.eks. må da eksamen og sensur være gjennomført på et tidligere tidspunkt og/eller ved at det gjøres endringer i hvor mange eksamener elever på studieforberedende videregående skal opp til og fordelingen av disse. Her vil vi spesielt nevne norskfaget, der det bør vurderes å redusere antall eksamener.

Hva er viktigst: å ha et effektivt opptakssystem eller å ha muligheten for å ta hensyn til andre kriterier enn karakterer, f.eks. motivasjon eller egnethet?

Som nevnt over, vil kriterier som går på egnethet eller motivasjon rokke ved søkerens opplevelse av rettferdighet, objektivitet og transparens. Samtidig har det i mange år i andre land vært vanlig med intervjuer før inntak til studier. Man bør se hvilke vurderinger som er gjort der hvor intervjuer basert på egnethet og motivasjon er vanlig.

Fylkesrådets vurdering

Fylkesråden er positiv til at det nå gjøres en helhetlig gjennomgang av regelverket for opptak til høyere utdanning. Dagens og framtidens samfunn stiller stadig høyere kompetansekrav og behov for påfyll av kompetanse. Det er derfor viktig at opptaksreglene for høyere utdanning harmonerer med den utvidete søkergruppen til høyere utdanning. Vi må ha regelverk som bidrar til at vi får dekket kompetansebehovene i arbeidslivet og som bidrar til at ressursene i befolkningen utnyttes best mulig.

Fylkesråden støtter opptaksutvalgets tilrådning om at fullført og bestått 3-årig studieforberedende opplæring og påbygning etter yrkesfaglig opplæring fortsatt bør være hovedmodellen for opptak til høyere utdanning.

Nordland har landets høyeste andel av befolkningen med grunnskole som høyeste utdanningsnivå. SSBs tall fra 2020 viser at 30,3 % av menn og 28,1 av kvinner i Nordland har grunnskole som høyeste utdanningsnivå, mens tallene for landet ligger på 25,5 % og 24 % av befolkningen med kun grunnskoleopplæring. Muligheten for en vei inn i høyere utdanning for søkere uten formalkompetanse er derfor ønskelig og viktig. Samtidig er det viktig å sikre at søkerne er kvalifiserte for den utdanningen de skal ta.

Det er utfordrende å lage objektive kriterier for vurdering av realkompetanse, og fylkesråden ser derfor at en kvalifiserende prøve kan være et godt alternativ som kan redusere behov for realkompetansevurdering. Når det gjelder unge søkere vil det kunne ha uønskede effekter dersom ungdom kan gjennomføre en kvalifiseringsprøve i stedet for å fullføre videregående opplæring. Fylkesråden mener det derfor bør vurderes en nedre aldersgrense for å kunne kvalifisere seg gjennom denne prøven.

Det kan synes uheldig at så mye som 38 % av studiene gjennom Samordna opptak har spesielle opptakskrav, og dette bidrar til å vanne ut generell studiekompetanse fordi den i realiteten ikke gir tilgang til så mange studier som opprinnelig var intensjonen. Samtidig så er de spesielle opptakskravene i stor grad knyttet til realfag, fag som mange elever finner vanskelige. Fylkesråden synes derfor det er vanskelig å vurdere mer realfag inn som obligatorisk for å få studiekompetanse, og ønsker heller en større mulighet for søkere til å kvalifisere seg ved å få basisår i høyere utdanning eller forkurs hvis de ønsker studier som krever mer realfag enn de valgte på videregående skole.

Medvirkning

Denne saken er en innspillssak der det er åpent for alle å gi innspill. Det har derfor ikke vært naturlig å søke medvirkning i denne saken.

Konsekvenser

Økonomiske og personellmessige konsekvenser

Denne saken har ikke økonomiske konsekvenser for Nordland fylkeskommune.

Saken har ingen konsekvenser knyttet til fylkeskommunal politikk for likestilling, miljø, klima, folkehelse, universell utforming, bygningsmessige forhold, samfunnsansvar ved anskaffelser eller liknende.

Vedtakskompetanse

Det vises til Fylkestingssak 31/2020 – Reglement for delegering av myndighet fra fylkestinget, hvor det i pkt. 6.5, heter at «Myndighet til å avgi uttalelse i hørings saker om lovforslag, offentlige utredninger og om endring av nasjonal politikk, tilligger fylkestinget. Fylkesrådet kan likevel avgi uttalelse i slike saker når tidsfrister ikke muliggjør behandling i fylkestinget.» Dette er ikke en høring, men en innspillsrunde til utvalgets arbeid med NOU.

Fylkesrådets innstilling til vedtak

Saksframlegget sendes som Nordland fylkeskommunes innspill til opptaksutvalget for høyere utdanning.

Bodø den 27.05.2022
Elin Dahlseng Eide
fylkesråd for utdanning og kompetanse
sign

08.06.2022 Fylkesrådet
FRÅD-179/2022

Vedtak

Innstillingen enstemmig vedtatt

Vedlegg:

Tittel
Invitasjon til å sende skriftlig innspill til Opptaksutvalget
Grunnlag for innspill til Opptaksutvalget - fylkeskommunene

DokID
427163
427165